

En plats för Guds närvaro

”Tillsammans är vi, bildligt talat, ett hus som är byggt på en grund, och den grunden är undervisningen från Jesus sändebud, och budskapen som profeterna framfört från Gud. Och huset hålls upp av Jesus Kristus själv. Det är Kristus som fogar samman hela huset, så att det byggs upp till ett heligt tempel åt Herren Gud, och byggstenarna är alla vi som lever i gemenskap med Herren. Ja, genom det som Jesus gjorde kan också ni bli en del av denna byggnad där Guds Ande bor.” (Efesierbrevet 2:20-22)

Det är många frågor som uppstår när man studerar olika kyrkors aktiviteter. Vad är egentligen kyrkans uppdrag?

- Är det att bevara den föreningsstruktur och kultur som frikyrkan har odlat sedan 1800-talet?
- Är det att vara en folkkyrka för det svenska folket oberoende av vad man tror på?
- Är det att vara en nykterhetsorganisation?
- Är det att vara ett uttryck för sann demokrati och jämställdhet?
- Är det att vara en social och politisk kraft för rättvisa i samhället?
- Är det att vara ett sällskap för minnen ur kyrkohistorien?
- Är det att bevara vår västerländskt ”kristna” kultur och civilisation?
- Är det att ta ansvar för det svenska språkets bevarande, de gamla andliga sångernas fortlevnad eller kyrkobyggnadens skick?

På många av dessa påståenden skulle jag vilja hävda ett bestämt nej. Du får själv avgöra vilka. På andra skulle jag vilja säga ja, men... Guds grundläggande uppdrag till församlingen ligger inte i något av dessa påståenden.

I bibeltexten ovan finns det ett uttryck som jag skulle vilja lyfta fram, som är absolut fundamentalt för förståelsen av den lokala församlingens uppdrag.

Saknas detta i kyrkan kan vi lika gärna lägga ner våra församlingar. Vi kanske kan visa upp en fin verksamhet, men det kommer ändå inte betyda något.

En byggnad där Guds Ande bor

I vers 22 finner vi det grekiska ordet *”katoiketerrion”*, vilket betyder *”boning”*. Det är ett ord som i Nya Testamentet endast förekommer här och i Uppenbarelseboken 18:2. Där handlar det om det stora Babylon som har blivit en *”boning”*, ett tillhåll och ett näste för onda andar. En biblisk ordbok säger att ordet har betydelsen *”permanent boplats”*

Vad säger oss denna vers om församlingen?

- Genom Kristus ska den lokala församlingen bli uppbyggd till en permanent boplats för Gud genom den helige Ande.

1998 dök en 30-årig tjej upp på söndagens gudstjänst i Immanuelskyrkan. Hon hette Isabell Olsson och hade ingen kristen bakgrund eller kyrkvana. Så här berättar hon:

”En söndag gick vi till Immanuelskyrkan och hälsades välkomna av mötesvärdarna i dörren. Vi gick in och satte oss rätt så långt bak. Jag satt två bänkar från en stor kanske spansk kvinna, som log brett när vi satte oss. Gudstjänsten började. Någon hälsade välkommen och sa att speciellt ni som är här för första gången verkligen var välkomna. Hjälp, tänkte jag, det kändes lite för personligt för mig som bara hade tänkt smygtitta lite. Lovsången började. Jag kände direkt att detta var som att sjunga gospel fast på svenska. Jag blev imponerad och sjöng

med på overheadens text. I anslutning till detta sa pastor Daniel att vi alla skulle be tillsammans och han började. Sen hängde det på flera stycken och jag reagerade på att de var så sanna i sitt sätt. Hela atmosfären sjöd av sanning. Jag tänkte att detta måste bara vara sant, detta som händer. Då ställer den spanska damen sig upp och prisar Gud, jag förstår att det är det hon gör men inte vad hon säger. På slutet går en tjej upp på podiet och säger att hon har ett ord från Gud till någon. Jag kommer inte ihåg längre vad hon sa, bara att det kändes som om det var direkt till mig. Jag vet att jag vände mig om och tittade mig omkring. Jag trodde att alla måste ha förstått att det var mig detta handlade om. Men ingen verkade reagera. Det var som om strålkastaren hade riktats på mig och vad skulle hända nu? Jag var tagen och lite rädd när det hela var över.

Jag gick till Immanuelskyrkan igen följande söndagar. Men satt ofta längst bak och började gråta så fort gudstjänsten började. Jag skämdes för detta, men höll ut tills en söndag då jag upplevde det som om väggarna inklusive jag började brinna. Jag sprang ut!”

Isabell “sprang inte ut” för gott. Hon gick under denna vår också vår alphakurs – en grundkurs i kristen tro - och vid midsommar beslutade hon sig för att ge sitt liv till Jesus. Den 16 augusti 1998 lät Isabell döpa sig till Kristus i Immanuelskyrkan. Det som skedde i Isabells liv kan ingen mänsklig verksamhet eller mänskliga krafter åstadkomma. Endast Gud själv och hans närvaro förmår att göra dessa bestående och verkliga avtryck i våra liv.

Guds närvaro i lustgården

Redan från början i Bibeln, när Gud vandrar i lustgården tillsammans med Adam och Eva anar vi att detta är det yttersta syftet: att Han ska finnas hos oss med sin närvaro! Men vi ser hur synden kommer in och bryter detta. Guds närvaro tas ifrån oss, och vi förvisas från lustgården. Denna skilsmässa, denna förlust av Guds närvaro beskrivs tydligt i Efesierbrevet 2:11-12:

”Kom därför ihåg vilken hopplös situation ni befann er i, innan ni lärde känna Kristus. Eftersom ni tillhörde icke-judiska folk, kallade judarna er för ”de som inte är omskurna”. Judarna var stolta över sin ceremoni med att omskära alla pojkar, även om denna ceremoni aldrig kunde förvandla någons hjärta. På den tiden tillhörde ni inte Guds eget folk. Det förbund Gud hade ingått med Israels folk gällde inte er, och ni hade ingen del i de löften han hade gett dem. Nej, ni hade inget hopp om räddning, och ni levde utan Gud här i världen.”

Paulus säger:

- ni var hedningar
- utan Kristus
- utestängda från medborgarskapet
- ingen del i förbunden och deras löften
- ni levde utan hopp
- utan Gud

Men genom Jesus Kristus och tron på honom kan denna situation totalt förvandlas.

Kristen tro är att genom Jesus komma nära! *“Men nu har ni, som är i Kristus Jesus och som en gång var lång borta, kommit nära genom Kristi blod.”* (v13)

Tyvärr är det många av oss kristna som inte förstår denna otroliga gåva och möjlighet. Vad vi

minst av allt tycks vilja ha är en stund i Guds närvaro. Vi gör fortfarande som Adam – springer och gömmer oss. Hur ska det gå i himlen? Då är ju tanken att vi ska vara med honom i evigheters evighet?

Befriade för att tillbe

Hela Bibelns budskap syftar till detta: Att komma nära och att etablera Guds närvaro, Guds härlighet, mitt ibland sitt eget folk. Det gamla förbundet med Israel vittnar om detta. När folket blev befriade ur Egypten, var inte den främsta anledningen befrielsen i sig, eller ens det nya landet som Gud hade lovat dem, utan något helt annat: *”Herren säger: Släpp mitt folk, så att de kan bege sig ut i öknen för att fira högtid och tillbe mig.”* (2 Mos 5:1) Den främsta anledningen var alltså att folket skulle kunna komma inför Guds ansikte i tillbedjan och fira gudstjänst! Mose insåg också själv att det inte var någon vits med att ge sig av, om inte Herren själv gick med dem. *”Herren svarade honom: ”Jag ska själv gå med dig och se till att du lyckas.” Mose hade nämligen sagt: ”Om inte du går med oss, vill vi inte ta ett enda steg...”* (2 Mos 33:14-15). Mose ställde ett ultimatum till Gud! Tänk om vi som församling idag hade haft lite mer av den framfusigheten... och Gud såg tydligen med tillfredsställelse på Mose begäran: *“Ja, jag ska verkligen göra vad du har bett mig om...”* (v 17). Lite senare när Tabernaklet är iordningställt står det: *“Då kom molnet och täckte tältet och Herrens härlighet fyllde det. Mose kunde inte gå in, därför att molnet fanns där och Herrens härlighet fyllde tältet. Och så snart molnet höjde sig från tältet, gick Israels folk vidare och följde det.”* (2Mos 40:34-36)

Gud tar sin boning bland sitt folk! Det är konkret, verkligt och påtagligt. Så långt ifrån att bara vara en introvert känsla som du kan komma.

Vi skulle sedan kunna gå vidare och läsa om när templet i Jerusalem är färdigbyggt och hur kung Salomo helgar det och inviger det åt Herren och hur Guds härlighet då blir synlig för hela folket. Gud bekräftade inför hela folket: *“Här bor jag nu!”* Herrens härlighet var så stark att prästerna inte kunde *“stå upp”* (2 Krön5:14). Hela folket föll ner på stenarna med ansiktet mot marken. När Gud bor med sin manifesterade närvaro bland sitt folk är likgiltighet otänkbar. Guds härlighet konfronterar oss. Antingen kapitulerar vi inför en som är större och faller till marken, eller så springer vi ut ...

När så templet var klart och invigt sa Gud till Salomo i en dröm på natten: *”Jag har valt detta tempel och helgat det till att vara mitt hem...”* (2Krön 7:16).

Så säger Gud också till varje lokal församling idag. Han vill dessutom att det ska märkas i kyrkan att han är närvarande!

Under de år som jag har varit pastor i Immanuelsförsamlingen i Malmö har vi fått hälsa många nya medlemmar välkomna. Ofta har jag till dessa ställt frågan i ett introduktionssamtal vad det var som gjorde att man *“fastnade”* hos oss. Ett av de mest frekventa svaren som jag då har fått är något liknande detta: *”Jag upplevde Guds närvaro på ett påtagligt sätt, särskilt under stunden av lovsång och tillbedjan.”* Vi har haft flera sökare, likt Isabell som jag berättade om tidigare, som har kommit på våra gudstjänster, men som gråtande har fått gå ut, för att man har blivit så berörda under stunden av tillbedjan. Vi har blivit oroliga - har vi gjort något fel? Är vi inte tillräckligt sökarvänliga? Men sedan har man kommit tillbaka och förklarat att man just då inte klarade av den massiva närvaron av Gud som man upplevde. En del av dessa har kapitulerat och gett sitt liv till Kristus! Andra har flytt...men man kan inte vara likgiltig...

Guds längtan för oss människor under resan från lustgården till tabernaklet till templet, har varit att etablera sin egen närvaro mitt ibland oss. Utan den förlorar allt annat sitt värde.

Jesus Kristus och det nya förbundet

I Jesus Kristus blev Gud människa. Guds närvaro på jorden blev förkroppsligad genom den enfödde Sonen. *"Ingen har någonsin sett Gud, men hans enda Son, som själv är Gud och finns nära Fadern, han har visat oss vem Fadern är."* (Joh 1:17)

Inkarnationens under är stort. För all evighet har Gud valt att låta sig förenas med mänskligheten. Jesus sitter idag på Faderns högra sida och är förhärligad. Han är fortfarande sann Gud och sann människa. Och han kommer att förbli så för evigt. Är inte det en hisnande sanning? Gud är för evigt förenad med mänskligheten genom Jesus Kristus.

I Jesus liv och tjänst ser vi hur Guds närvaro är påtaglig. *"Ni känner till att Gud fyllde Jesus från Nasaret med sin heliga Ande och gav honom kraft för den uppgift han fått, och att Jesus gick omkring och gjorde gott och botade alla som var i djävulens våld, eftersom Gud var med honom."* (Apg 10:38). Jesus gjorde alltså inte sina under och tecken framförallt som Gud Sonen, utan som Messias, den av Anden smorda människan. Jesus fick Anden i fullt mått, och i Andens kraft fullgjorde han sitt gudomliga uppdrag. Guds närvaro fanns i varje cell och atom i Jesus Kristus.

Jesus gav också sina lärjungar löftet att även om han fysiskt sett inte skulle vara med dem kommande dagar, så skulle han vara närvarande med sin Ande. *"För när två eller tre samlas därför att de tillhör mig, då är jag mitt ibland dem."* (Matt 18:20). *"Och kom ihåg att jag alltid är med er, ända till tidens slut."* (Matt 28:20). När Jesus sedan skulle lämna sina lärjungar och göra himmelfärden, sa han till dem: *"Och jag ska sända Guds Ande till er, precis som min Far i himlen lovade. Men stanna här i Jerusalem tills Anden kommer..."* (Luk 24:49)

Guds närvaro i den första församlingen

Om Gud valde att låta sin närvaro prägla tabernaklet och templet i det gamla förbundet. Hur mycket mer vill då inte Gud uppenbara sin underbara närvaro i sitt levande tempel, församlingen, i det nya och bättre förbundet?

I Apostlagärningarna 2, på pingstdagen, ser vi hur Herrens Ande kommer över de 120 lärjungarna som var i bön. Guds närvaro manifesterades på ett synnerligen konkret sätt genom en stormvind, eldstungor och tungotal, som visade sig vara en predikan om Guds mäktiga under på många olika språk. Sedan kan vi fortsätta att läsa sida upp och ner i Apostlagärningarna om hur Gud bor i sin församling, och hur detta tar sitt uttryck mycket konkret genom profetia, under och tecken, doms- och nådeshandlingar, frälsning och helande. I 4:31 läser vi *"Och när de <församlingen> hade slutat be skakade huset där de var samlade, och alla fylldes av Guds heliga Ande och fortsatte att sprida Guds budskap utan rädsla."* I kapitel 5 dör Ananias och Sapfeira för att de hade försökt bedra Herrens Ande, som bodde i församlingen. I vers 11 läser vi att *"stor fruktan kom över hela församlingen och över alla andra som hörde detta."* Det finns en "frånsida" av Guds närvaro som inte handlar om Guds härlighet, utan om Guds dom. Erfarenheten av hans frånvaro kan vara ett tecken på hans närvaro och handlande, exempelvis kan denna sida finnas med när människor känner "syndanöd". Hursomhelst - det fanns ingen tvekan vare sig hos församlingen eller hos folket - det bor en levande och helig Gud mitt ibland dem!

I ett av sina brev undervisar Paulus församlingen i Korint om tungotal och profetia. I det sammanhanget finns en av de verser som utmanar mig mest när det gäller våra gudstjänster:

"Men om alla istället har olika budskap att framföra från Gud...kastar han sig ner och tillber Gud och ropar: "Hos er finns verkligen Gud."" (1Kor 14:24-25) Finns det ett bättre betyg på en församling? Gud är där och han talar!

Den moderna kyrkans kris

Vi använder ibland våra religiösa ursäkter för att bortförklara avsaknaden av Guds härlighet: "Ja, men Jesus säger ju att när två eller tre samlas i hans namn så är han där..." Liknande saker sa man faktiskt också på profeten Hesekiels tid också; "inte kan väl Gud överge Sion? Inte kan väl Gud överge Jerusalem?" Men du som har läst Hesekiels bok vet att Guds närvaro lämnade både templet, Sions berg och Jerusalem!

Om vi inte på ett påtagligt sätt präglas av att vara en Guds boning i Anden, kommer vi inte kunna vara en sann kyrka. Vi kommer inte att kunna möta människors verkliga behov idag.

Titt som tätt kommer reklamutskicken i våra brevlådor från mataffärerna. Bilderna och texterna målar upp ett paradiset av fräscha frukter, grönsaker och färskt bröd och kött, allt till mycket låga priser. Eftersom jag i grunden är en smålänning så brukar jag åka dit priset är lägst. Men många gånger blir man väldigt besviken. Frukterna och grönsakerna är gamla och ruttna, brödet är torrt och det som skulle vara så billigt, det är redan slut!

Affärerna ropar ut: "Kom och köp! Vi har vad du behöver!" Men när jag väl kommer dit blir det bara besvikelse. De kan inte hålla vad man har lovat.

Är det inte samma sak med kyrkan? Vi ropar ut: "Kom och möt Gud! Kom och bli mättad av Livets bröd! Kom och drick av Livets vatten!" Men när folket väl kommer till kyrkan, får de då vad vi har utlovat dem? Eller gapar hyllorna tomma eller kanske i bästa fall innehåller torrt bröd från en svunnen tid? Guds närvaros bröd måste alltid vara nybakt och färskt.

Närvaro är inget man kan spara på och njuta av senare. Om din bästa vän kommer på besök från andra sidan jorden, så gör du allt för att vara i hennes närvaro under den stund hon är hos dig. Du går knappast in på toaletten med ett gammalt fotoalbum från era tidigare möten och minns i ensamhet hur kul ni hade. Närvaro är nu och den kan inte sparas!

En bild på detta är när Gud varje dag försåg Israels folk i öknen med manna, ett slags mjöl som de kunde baka bröd av. Det kom färskt varje morgon och var tvunget att bakas och ätas samma dag, annars blev det mask i det och oätbart. Så är det med Guds närvaro. Ta vara på den nu. Se till att den finns i din kyrka i varje gudstjänst och samling.

Om vi inte erbjuder människor Guds närvaro är jag rädd för att vi istället vaccinerar dem mot kristen tro, kanske för all framtid. Om vi inte kan erbjuda Gud - då har vi inget att erbjuda!

Vägen till Guds ansikte

Hur får vi tag på närvaron? På samma sätt som alltid: genom bön och tillbedjan, bara genom att söka Guds ansikte med hela sitt hjärta. David säger i Psalm 27:4 *"Det enda jag vill ha av Gud, det som jag längtar efter mer än något annat, är förmånen att få bo i hans tempel i hela mitt liv. Jag vill känna hans närvaro varje dag och få glädjas över hans fullkomlighet och ära."*

I Immanuelsförsamlingen har vi formulerat ett antal värderingar som vi tycker är viktiga att ha som en grund när vi bygger församling. En av dem lyder: "Gud är värd vår tillbedjan och lovsång - den är en nyckel till en atmosfär av sann gudsnärvaro." (Ps 22:4, Ps 89:14-18, Apg 16:22-25, Upp 4-5).

Denna värdering har präglat oss under de senaste tio åren. Vi har uthålligt gett tid till lovsång och tillbedjan i våra gudstjänster och samlingar. Detta har lett till en sund fokusering på Gud

och att söka hans ansikte. Ibland blir det givetvis slentrian och bara en sak som ”vi alltid gör”. Men när jag ser tillbaka på vår andliga resa av förnyelse och tillväxt, så är jag övertygad om lovsångstjänstens betydelse. Detta handlar inte om musikstil eller ens egentligen om sång och musik. Det handlar om att skapa former för hur vi som kyrka tillsammans kan söka Guds ansikte och skapa en gemenskap där Guds Ande trivs och verkar allt starkare.

Lovsång och tillbedjan är inte verklighetsflykt, som man kanske kan tro utifrån ett mänskligt perspektiv, utan verklighetsterapi. Vi vänder oss till den yttersta av verkligheter, Gud själv, och koncentrerar allt vi är och har på honom. Även om det ligger djupt i människans väsen att tillbe Gud, sin Skapare, så kommer det oftast inte automatiskt för oss. Vårt ”kött”, det som står emot Guds vilja i våra liv, vill inte att vi ska tillbe. Jämför gärna med barnuppfostran. Barn behöver inte tränas i att ”be om saker”. Det kommer automatiskt! Men att tacka, det behöver de fostras till att göra. Vi behöver hjälpa varandra att fokusera på Gud och mindre på oss själva. Vi behöver uppmuntra varandra att vara tillbedjare.

Att bli en tillbedjare

Det finns olika praktiska sätt att konkret och kontinuerligt ta sig tid att söka Guds ansikte och bli en tillbedjare. För en del är det en stimulans att gå ut i naturen och förundras över en fantastisk skapelse, för andra är bibelläsning och att meditera över vad Bibeln säger det som hjälper en att fokusera. Sång och musik eller att skriva en bönedagbok, där man påminner sig om vad Gud har sagt och gjort i ens liv, är en annan väg. Ta reda på vad du behöver göra för att stimulera ditt böneliv!

Gemensamt för oss alla är att vi behöver vara en del av det folk som Gud har kallat ut ur världen, inte för att leva var och en för sig själv, utan för att tillsammans tillbe Gud! Du behöver vara en del av en tillbedjande församling. Valet är ditt. I Lukas evangelium kapitel 10 finns berättelsen om Marta och Maria. Maria gjorde ett val att sitta vid Jesu fötter. Tillbedjan är ett val av livsstil som varje kristen och varje församling måste göra! Tillbedjan är per definition ”för Guds skull”. Det finns egentligen ingen annan orsak än att han är den han är. Men det fantastiska är att när du närmar dig Gud så närmar han sig dig. Tillbedjan för dig och församlingen in i Guds närvaro (Ps 100:4). Tillbedjan är den miljö som den helige Ande trivs i. När du tillber kan himlen öppnas över ditt liv och Guds härlighet bli synlig. Alla människor tillber något. Ingen människa är starkare än det hon tillber. När du tillber skaparen av himmel och jord, blir du fri från självupptagelsens förbannelse och stark med Gud.

Tillåt Gud göra det bara han kan göra

I Apostlagärningarna 2:41-47 finner vi en skildring av livet i den första församlingen i Jerusalem. Fram träder en oerhört dynamisk gemenskap som förvandlade människors liv. Man kan nästa känna hur Guds närvaro pyser ut mellan raderna i bibeltexten. Under och tecken skedde, människor blev frälsta i skaror och gemenskapen var stark och djup. En av nycklarna till förståelsen av hur detta kunde ske ligger i uttrycket ”*De prisade Gud*” (v 47). Man prisade Gud och Gud var där med sin helige Ande och gjorde det bara han kan göra! Är det inte detta vi längtar efter?